

Västlänken förändrade deras liv

Del 2: Maria, Tyra och Magnus

Så var den då invigd till slut, Västlänken. Politikerna var glada. Tjänstemännen på Trafikverket var glada. Entreprenörerna var glada. Journalisterna var glada.

Men alla var inte glada, inte efter några dagar.

Maria hade hittat en bra rutin. Hon brukade lämna av sin fyraåriga dotter Tyra på dagis i Kungsbacka senast kl 7.40 och sedan hinna till perrongen till kl 7.45, med lagom marginal till pendeltågets avgång mot Göteborg 7.49. När tåget kom fram till Göteborg 8.15 hade hon 12 minuters promenad till jobbet och kom fram 8.27, lagom till arbetsdagens början 8.30.

Idag var den första dagen när tåget skulle gå via Västlänken. Som vanligt gick tåget 7.49. På tåget hade hon sällskap med Caroline, en nära vän sedan skoltiden.

”Det blir spännande med Västlänken”, sa Caroline. ”Det ska ju bli kortare restider sägs det, och det är ju bra.”

Men Maria tänkte inte på tågtider. Hon tänkte på sin make Magnus, Tyras pappa. Caroline tycktes se det, för hon sa:

”Hur är det med Magnus?”

Magnus hade jobbat på en konsultbyrå och gjort hållfasthetsberäkningar på några av de elva övergångar mellan lera och berg som fanns längs den nya tunneln. Ju mer Magnus jobbade, desto mer tvivlade han. Han låg vaken på nätterna, när han inte drömde mardrömmar och mumlade saker som ”... jag sa ju att det inte skulle gå...” och ”...tåg på 200 ton, till den budgeten, det fattar man ju...” och ”det finns så många sorters lera...” ”... och ”jäklar, i natt har det läckt upp grundvatten...” Under den vakna tiden pratade Magnus nästan aldrig om annat. Maria brukade, ibland onödigt vresigt, säga att ett så här stort projekt knappast skulle byggas om inte beslutsfattarna visste vad de gjorde. Till slut blev Magnus sjukskriven för utmattningsdepression. Sedan mer än ett halvår låg han mest i sängen.

”Jodå”, svarade Maria. ”Nu när Västlänken är klar kanske han piggnar till.”

Under resans fortsättning pratade Maria och Caroline som vanligt om det ena och det andra, och Marias tankar skingrades. När tåget vek av i Almedal och gick in i tunneln mot Korsvägen steg spänningen i kupén. När de stannade vid Station Haga sa Caroline: ”Klockan är redan 8.23. Vi kommer för sent. De sa ju att det skulle bli kortare restider!”

När klockan var 8.27 steg de av vid den nya stationen vid Centralen. Det var festligt med blåsorkestern. I stationstaket hängde färggranna banderoller. ”Västlänken pumpar liv i Göteborg.” ”Västlänken – för en grön och nära storstad.” ”Staden utvecklas med Västlänken.” ”I berg och i lera, mot en ny era.”

Och minsann, där stod kommunalråden Nyhus och Kamne och log, med silverne hår, till synes nyklippt dagen till ära.

Maria och Caroline gick mot rulltrappan, åkte upp mot markplanet, kom ut norr om bussterminalen, började gå mot Drottningtorget, förbi den evighetslånga bussterminalen, förbi ett tomt spår 16 där de brukat stiga av tills dagen innan, förbi ett tomt spår 11 där Alependeln brukade komma in, förbi ett tomt spår 1 där Alingsåpendeln brukade komma in, och sedan vidare mot city.

”Det var väldigt vad långt det var att gå”, sa Maria när de kom ut ur Centralen. ”Klockan är 8.34 och härifrån tar det 12 minuter så jag är framme 8.46. Jag kommer för sent.

”Jag har 14 minuter härifrån så jag är framme 8.48”, sa Caroline. ”Jag blir också sen. Det får bli ett tidigare tåg imorgon. Konstigt, det skulle ju bli bättre.”

Senare på dagen, när klockan blev 17.00 och arbetsdagen var slut, gick Maria mot Centralen. Hon kom som vanligt fram till Centralens entré klockan 17.12 och hade som vanligt tre minuters marginal tills tåget skulle avgå 17.15. Klockan 17.14 kom hon fram till spår 16. Förvånad såg hon att spåret var tomt. ”Javisst ja”, tänkte hon, ”nu är det ju Västlänken som gäller.”

Hon började småspringa mot den nya stationsdelen men när klockan var 17.15 hade han bara hunnit till parkeringen vid bussterminalen. Hon slog av på takten och äntrade tåget som gick 17.30. Hur mycket senare skulle hon bli? Förr kom tåget fram 17.41. När hon steg av tåget i Kungsbacka var klockan 18.08, 27 minuter senare än dagen innan. Hon sprang mot förskolan och kom fram 18.13.

”Tyra brukar hämtas tio i sex”, sa förskolläraren med förebrående blick.

Tyra var inte förebrående. Hon grät. Skrek. Kastade sig med armarna om Maria, som försökte förklara.

Samma kväll när Tyra hade somnat satte sig Maria vid sin dator och surfade in på Västrafiks hemsida. Där tog hon fram Kungsbackapendelns tidtabell. ”Men VAD är detta!” viskade hon högljutt för sig själv. Hon räknade ut att hon från och med nu måste ta ett morgontåg som gick en kvart tidigare, och på kvällen

skulle hon komma hem nästan en halvtimme senare. Tyra skulle behöva tillbringa nästan trekvart längre tid på förskolan varje dag.

Nästa morgon hade hon bestämt sig. På väg till förskolan hade hon lovat Tyra att de tidigare morgnarna och senare kvällarna bara skulle vara tillfälligt. Hon lämnade Tyra strax före halv åtta och tog det tidigare tåget 7.34 till Göteborg. Den här morgonen hann hon i tid till jobbet. Det första hon gjorde när hon kom in på kontoret var att gå in till Arne, hennes chef.

”Arne, jag måste prata med dig”, sa hon. ”Jag tror tyvärr att jag måste söka nytt jobb.”

Arne såg närmast sårad ut. Maria fortsatte:

”Det är de nya restiderna. Jag vill inte vara borta från Tyra så mycket längre som det blir med Västlänken. Nästan en timme mer blir det. Varje dag!”

Arne reste sig upp och gick fram till fönstret.

”Hur I HELVETE kunde de lura på oss detta?” sa han med aggressiv förtvivlan. Sedan satte han sig ner igen och fortsatte:

”Du är inte den enda här på företaget som drabbas av Västlänken. Och du är ovärderlig för vårt företag. Jag föreslår att vi gör så här. I steg ett jobbar du hemifrån två timmar på eftermiddagarna. Du kan börja idag. I steg två flyttar vi företaget till Kungsbacka. Kontraktet här går ändå ut och det lär bli en kraftig hyreshöjning. Och så har de höjt trängselskatten igen. Och så den nya kommunala verksamhetsskatten för alla företag i Göteborg, för att täcka merkostnaderna för tågtunneln. Det plockar ihop. Och de drar ju in på parkeringarna hela tiden. Var ska våra kunder parkera? Och det är ju så trist med alla tomma affärslokaler. Men de är väl glada i Mölndals Centrum, och Sisjön växer så det knakar. Så en flytt blir nog bra. Vi är tolv personer som jobbar här. Jag har kollat var folk bor. Det passar alla bra. Det byggs många nya lokaler i Kungsbacka.”

Maria lämnade Arnes rum med en stor lättnad.

Samma kväll hämtade Maria Tyra en timme tidigare än vanligt. De gick och handlade och gick sedan hem. Maria lagade middag, och Magnus kom hasande ut i köket i morgonrock. Efter maten, när Tyra tittade på TVs barnprogram, berättade Maria om företagets kommande flytt till Kungsbacka. Plötsligt var det som om någonting rann av Magnus ansikte. Han fick plötsligt tillbaka sin gamla vitalitet.

”Det låter ju underbart. Vilken lättnad! Jag har tänkt så mycket på detta, att du varje dag ska åka i Västlänken. Tänk om det börjar brinna! Det är ganska långt mellan serviceschakten där man kan utrymma. Så skönt!”

Maria såg hur Magnus plötsligt andades djupare och utstrålade harmoni som han gjorde förr.

”Och vet du vad?”, sa Magnus. ”Idag ringde en gammal kollega som jobbar på en byggkonsultfirma i Mölndal. Han frågade om jag ville börja jobba hos dem. Det blir ju kanon. Då kan jag ta bilen utan trängselskatt”, sa han. ”Jag måste ju ha bilen när jag besöker byggena.”

Barnprogrammet var slut, och Tyra kom ut i köket.

”Värst vad ni ser glada ut”, sa hon.

”Pappa ska börja jobba igen”, sa Maria.

Tyra, som hade en medfödd känsla för förhandlingstaktik, såg sin chans och sa:

”Nu kan väl jag få en hund?”

Mr G

Källor:

www.vasttrafik.se

”Hur påverkar Västlänken resenärernas vardag?” Artibus 2016

© Gunnar Lindgren

gunnar@artibus.se

0708-840311